Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 57 5 Lei

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Pamîntul tremură

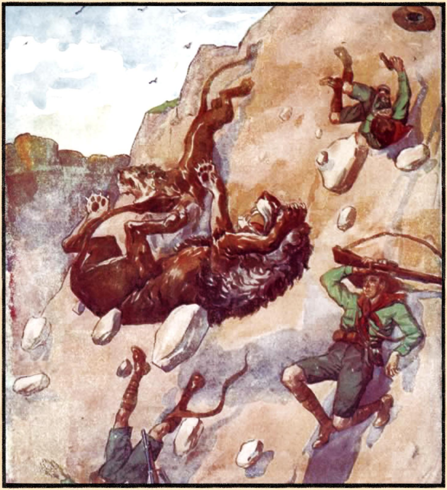

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

CITIŢI

ULTIMELE NOUTAŢI APARUTE
IN EDITURA ZIARULUI „UNIVERSUL“

Diverse Insemnări de I. Suchianu Lei 40
Icoane Dunărene de M. T. Rumano „ 75
Despot Vodă de C. Ganea „ 80
Din alte ţări de D. Marcu Beza

IN CURAND VOR APARE:

TRECUTE VIEŢI DE DOAMNE ŞI DOMNIŢE, de d. C. Gane, ediţia II-a complet revăzută şi bogat ilustrată; PE ARGEŞEL, de d. I. Boteni, un frumos roman din viaţa satelor noastre; DIN VIAŢA FAMILIEI BRATIANU, de d-na Sabina Cantacuzino, un volum de peste 400 pagini, cu numeroase planşe, reprezentând momente din viaţa Brătienilor.

LA LIBRĂRIA ZIARULUI
„UNIVERSUL“

SE GĂSESC:

Caete de dictando, aritmetică, desemn, caligrafie, muzică :: Maculatoare din hârtie velină, de scris şi tipar :: Blocuri de desen :: Blocuri numerotate şi nenumerotate :: Plicuri oficiale, comerciale şi fantezii. Registre comerciale :: Creioane negre, chimice şi colorate, etc. etc. cu preţurile cele mai avantajoase.

BIBLIOTECA * PURCĂREA EMIL * PERSONALĂ

BIBLIOTECA * PURCĂREA EMIL * PERSONALĂ

PĂMÂNTUL TREMURĂ

CAPITOLUL I

MISTERUL GROZAV

Cei trei cercetași ai noștri, Raimondo, Marius și Jean Bart se îndreptau spre lacul Nyassa și suiau malul fluviului Rovuma.

Zomba, ascarul african, îi preceda; patruzeci și șase negri din Zanzibar îi urmau dintre care șaisprezece erau soldați și treizeci purtători.

In mijlocul caravanei, Riki, negrul cel mic, șiret și inteligent conducea pe cărare trei asini și patru zebre încărcate de poveri.

Eh ! mii de pipe ! — strigă Marius. De abia aștept să ajung la lacul Nyassa. După atâtea zile de drum și de oboseli, ce plăcere vom simți să ne vedem pe băncile bărciei noastre.

— Barca noastră! — exclamă Jean Bart cu un aer de dispreț, de oare ce pe lângă cunoștințele sale geografice se pricepea bine și la marină. — Barca noastră! Ce fel de a vorbi!

Dacă Marius se complăcea să necăjească pe Ligur, acesta știa să-i plătească la fel.

Raimondo, care îi preceda, auzi vorbirea și nu putut să nu arunce lui Jean Bart o ochiadă malițioasă.

Milanezul, cu temperamentul său focos, se și aprinsese.

— Eh! mii de pipe! Domnul amiral elvețian n'are decât să spună o vorbă și noi vom rectifica cu plăcere cele ce am spus.

Jean Bart ridică din umeri, indiferent și răspunse:

Imbarcațiunea pe care o avem și pe cari asinii și zebrele o duc demontată, se numește, domnule Marius de la galeria din Milano, se numește o „vedetă cu aburi“ sau mai bine zis o vedetă pur și simplu!

Marius se opri, scoase pălăria, făcu o reverență comică, un salut larg și zise solemn:

— Domnule mare duce de Toscana, amiral șef al flotei de război elvețiene, dicționar viu de lucruri geografice sau marinare, veți fi de acum ascultat.

Iși puse pălăria pe cap, duse mâinile pâlnie la gură și urlă:

— Ehei! voi toți care mă ascultați! Eh! Albi și negri din expediție!

Imbarcațiunea pe care o vom pune pe apă când vom ajunge la marele lac, nu se numește șalupă, nici gondolă, nici barcă! Voi tăia urechile ,nasul și limba aceluia care nu-i va spune „vedetă cu vapori“!

Râsete și aclamații izbucniră din toate părțile.

Raimondo se prăpădea de râs, Zomba și Calar dansau ca nebuni, și Jean Bart plângea de atât râs!

In cele din urmă, după ce se potoliră hohotele de râs, cercetașii se îmbrățișară din toată inima.

Se puseră la drum și spre seară ajunseră în vârful unui deal stâncos care multă vreme dominase orizontul.

Marius și Zomba care erau înainte cu vre-o sută de pași, se opriră deodată, își scoaseră pălăriile și strigară:

— Bravo! urra!

— Bravo! Veniți să vedeți!

Toți alergară să vadă spectacolul promis de Jean Bart încă de dimineață.

Fluviul Rovuma, iluminat de soarele care aprindea norii, făcea o cotitură spre est, pierzându-se spre nord într'un lanț de munți.

Jean Bart ridică brațul drept.

— Sunt munții Livingstone — zise.

Le vom urma lanțul până la lacul Nyassa.

— Când a trecut Livingstone pe aci? — Intrebă Raimondo.

— In 1859.

— Şi apoi?

— Apoi e probabil că unii comercianţi portughezi din Mozambic s'au unit cu expediţia spre a vâna elefanţii care abundă pe aci.

— Aşa dar — continuă Jean Bart acest voiaj al nostru v' fi de descoperiri, ca şi acela al marilor exploratori.

— Dar cine a făcut harta geografică a acestei regiuni pe care o ai tu — întrebă Raimondo.

— A fost făcută din ordinul guvernului portughez, căruia îi aparţinea toată regiunea. Dar nu sunt de loc detaliate şi are regiuni care abia sunt însemnate cu indicaţiuni topografice.

„Cât priveşte traseul fluviului Rovuma am constatat c multe ori că e greşit redată.

— Ai făcut, rectificarea cuvenită?

— Te cred! Ce fel de geograf aş fi atunci?

— Eu o să-mi fac acum datoria mea de şef de campament!

La aceste vorbe, primite de toţi cu bucurie, fiecare se ocupă de pregătirea campamentului pentru noapte.

Sub supravegherea lui Raimondo, Calar şi Zanzibarienii descărcară animalele şi întinseră corturile.

Intre timp Jean Bart stabilea traectul drumului parcurs până atunci după notele fugare ce le luase pe drum.

Marius cu Zomba, Riki şi trei Zanzibari pregătea focul pentru frigerea pulpelor de antilope care se anunţau fragede şi gustoase.

In curând cele opt corturi erau întinse; erau suficiente pentru bunul adăpost al tuturor.

Când mâncarea fu gata, toţi se aşezară să ia o cină bine meritată; după aceia, fixându-se tururile de veghe, fiecare se culcă, după o zi de oboseală, spre a fi gata a doua zi să reînceapă, în bune condiţiuni, marşul.

De când erau conducătorii caravanei cercetaşii nu mai făceau de veghe ci se odihneau toată noaptea.

Zomba şi Calar se schimbau pentru tururile de supraveghere a santinelelor şi a focurilor aprinse spre a goni fiarele sălbatice.

Noaptea aceasta, dintre 15 şi 16 Ianuarie trecu fără nici un incident.

Dimineața când Calar sună deșteptarea generală cu o veche trompetă, cea mai extraordinară surpriză, cel mai dureros eveniment, cel mai misterios fapt așteptа pe Raimondo, Jean Bart și pe zanzibarieni.

La deșteptare, Marius și Zomba nu mai erau în campament.

Când deschiseră ochii, Raimondo și Jean Bart nu-i văzură.

Crezură că Zomba este cel care sună deșteptarea și că Marius a eșit, cum făcea adesea, să facă o plimbare matinală.

Chemară pe Calar care supraveghea încărcătura ce se punea pe animale.

— N'ai văzut pe Marius și pe Zomba?

— Cum? Nu știți unde sunt?

— Nu.

— Eu nu i-am văzut. Am crezut că sunt în cort.

— Nu. Eșiseră. Noi nu i-am auzit eșind.

— Trebue să facem semnalul de apel.

Printre bagaje se găsea o sirenă electrică; un minut mai în urmă, sirena atașată la bateria electrică, lansa în liniștea dimineții un muget care creștea și apoi se încetinea, răsunând sonor până departe.

Ecoul munților le răspunse din adâncurile orizontului.

Sirena șueră de trei ori pe rând la un minut interval

— Nimic! — făcu Raimondo cu grije.

— Nimic! — repetă Jean Bart cu neliniște.

Așteptară... o împușcătură... un strigăt...

Trecură cinci minute ca cinci secole.

Ce se întâmplase cu Marius și Zomba?

Cum de nu auzeau sirena?Dacă o auzeau de ce nu răspundeau?

Nu puteau fi atât de departe spre a nu auzi o împușcătură.

— Ce arme aveau la ei? — întrebă Raimondo pe Jean Bart.

— Cred că au cu ei pușca de vânătoare cu repetiție, cu două țevi, așa cum avem și noi de când am înlocuit carabinele.

— Atunci, trebue să se fi întâmplat ceva! — reluă Raimondo. Pământul e încă umed de rouă. Trebue să găsim urmele lor, mai ale ale lui Zomba.

— Să lăsăm aci pe Calar?

— Da. E singurul care poate să ne înlocuiască aci.

— Aș zice să luăm cu noi pe Riki. E ușor, agil și curagios. Ne-ar putea servi.

Se dădu ordinul să se strângă sumar campamentul sub supravegherea lui Calar care trebuia să fie atent la orice surprindere, mai ales de când cu teribila afacere cu Uangașii.

Intre timp Raimondo și Riki căutau în jurul campamentului, urmele dispăruților.

Raimondo examina pământul ca un indian, secundat de deșteptul Riki, care mirosea ca un câine de vânătoare.

De odată, într'o depresiune argiloasă o urmă de talpă cu cue de fer se vedea bine.

— Zomba! — exclamă Romanul.

— Uriașul Zomba! — repetă Riki care pe lângă negrul dispărut era într'adevăr un pigmeu.

— Jean Bart! — strigă Raimondo.

Ligurul alergă împreună cu patru zanzibarieni aleși.

— Ai găsit ceva?

— Da, urma piciorului stâng a lui Zomba.

— Dar Marius?

— Văd pe iarbă o altă formă mai lungă

— Incotro merg urmele ?

— Spre râu!

— Să le urmărim!...

— Noroc bun! — strigă Calar.

— Calar! Fă bine de pază! Dacă sunteți atacați, rezistați până la moarte!

O aclamație voioasă fu răspunsul oamenilor.

Cei doi cercetași, împreună cu Riki, și cu patru soldați se îndreptară repede pe cărarea care ducea spre fluviu.

Urmele erau vizibile.

— Dar de ce s'au dus la râu? — zise deodată Raimondo.

— Cine știe? — murmură Jean Bart.

Grăbiră pași, neliniștiți, turburați de o stranie teamă.

CAPITOLUL II

UN CAPRICIU AL LUI MARIUS

Motivul pentru care cei doi absenți eșiseră din campament era foarte inocent.

Voind să-și satisfacă un capriciu nu își închipuiau că vor avea să înfrunte riscuri prea grave.

Iată ce se întâmplase.

Marius, nervos, avea somnul ușor. Se scula dese ori în timpul nopței și nu adormea decât după câteva minute de veghe lucidă.

Dacă acest lucru se întâmpla dimineața, nu mai putea să adoarmă.

Acest lucru se întâmplase în această dimineață.

Se sculă deci; cu ideia care îl abseda de cu seară: să mănânce pește fript.

— Ei! gândi el. Azi trebue să plecăm de vreme și nu o să am timpul să pescuesc.

„Dacă aș profita de aceste două ore matinale? Fluviul nu e departe.

Cum dormea îmbrăcat, se sculă binișor, spre a nu deștepta pe ceilalți.

Afară văzu pe Zomba care se întorsese din inspecția ce-i venise la rând.

— Bună dimineața, Zomba! — îi zise încet. — Toate bune?

— Bine! Dar de ce te-ai sculat așa de dimineață?

Marius îi comunică ideia sa.

Ascarul era un bun pescar și îi plăcea foarte mult peștele. Își linse buzele și cu ochii strălucitori zise:

— E bine! Calar e de pază. Sentinelele sunt deja schimbate. Eu pot să merg cu tine.

— Bine. Tocmai voiam să-ți propun. Unde sunt uneltele?

— In sacul meu. Mă duc să le iau.

— Du-te, dar încet. Vezi să nu scoli pe nimeni! Vreau să fac o surpriză. Fluviul e aproape și vom fi înapoi curând.

Marius exagera de multe ori. Dacă îi făcea ceva plăcere, spunea că „e la doi pași" chiar dacă trebuia să alerge până acolo două ore.

In cazul de față, fluviul Rovuma nu era tocmai la doi pași.

Amândoi, scoborîră panta care ducea spre apă. Sentinela care era în partea aceia era tocmai ocupată să strângă cureaua dela o armă așa că nu observă pe cei doi care se strecura ușor.

Zomba și Marius făcură parcursul în galop, de oarece după douăzeci de minute erau pe mal.

Milanezul sărea de bucurie.

— Mii de pipe! Ia uită-te colo!

— Oh! ce de pește!

Pești mari înotau la suprafața apei, inconștienți de pericol.

Erau minunați.

Zomba scoase într'o clipă cele trebuincioase pescuitului, în vreme ce Marius îl privea cu interes.

Și odată intrat în apa puțin adâncă ascarul aruncă undița.

Marius tremura de nerăbdare.

— Șapte, opt, nouă! Bravo, Zomba!

Acum stai să încerc și eu. Să vedem ce noroc am. Acum de altă parte...

Zomba prinse peștii unul de altul de o sfoară pe care și-o atârnă de brâu. Și se luă după Marius care ținea undița.

Coborau cursul fluviului ,mergând prin apă, urcând curentul.

Deodată se întâmplă ceva extraordinar.

Un ciclon, o avalanșă bruscă. Unul din acele fenomene naturale care nu ține seamă de nimic.

In susul promotoriului trecut de cei doi, se scobi, în mijlocul fluviului un fel de groapă care se umplu cu o mare cantitate de apă.

Și această apă, de odată, se umflă, se umplu de bolboroseala unui fel de gaz aprins care țâșnea din mijlocul ei.

Fundul acestei gropi uriașe se ridică apoi brusc și apa pe care o conținea se revărsă într'o cataractă de aproape cincisprezece metri.

Acest potop de ape se aruncă și se sfărâmă de maluri. Acel zid de apă înainta, repede ca un cal în galop, cu un sgomot de tren lansat în viteză.

Marius tocmai se pregătea să arunce undița când auzi sgomotul acela curios. Nici el nici Zomba nu își dădeau seama de unde provenea acea imensă cantitate de lichid noroias care se ridicase ca un zid neaștpetat.

Nu avură timp să reflecteze. Valul îi acoperi, îi trânti, târându-i ca pe niște fire de paie.

Avură norocul să rămână deasupra apei și să nu fie sufocați de acel grozav pachet de apă ce le sărise în spate.

Fură târâți departe.

Milenezul voi să vorbească dar gura îi era plină de nămol. Nu vedea nimic.

Auzea un sgomot asurzitor de apă curgătoare; cu un suspin de durere, lesină.

CAPITOLUL III

NECUNOSCUTUL INGROZITOR

Toate acestea se întâmplaseră înainte de a fi sunat Calar alarma.

După ciudatul fenomen, o jumătate de oră, fluviul Rovuma își reluase aspectul obicinuit. In mijlocul său se ridica acum un fel de mic munte de nămol, un fel de ciudat vulcan de oare care înlățime.

In jurul acelei insule apa se scurgea liniștită.

Se poate ușor închipui mirarea lui Raimondo și Jean Bart când, suindu-se pe un loc mai înalt depe mal, văzură în mijlocul fluviului acel fenomen curios de unde eșea fum ca dintr'un coș.

— Ce e? Jean Bart?

— S'ar spune un vulcan de noroi!

— Dar ieri nu exista!

— Nu. Intr'adevăr!

— Eu am văzut o pată mai întunecată în mijlocul apelor fluviului. Ce părere ai, Jean Bart?

— Trebue să fie un vulcan puțin activ, puțin energic, de oarece nu aruncă nici lavă, nici flacări...

— Foarte ciudat.

Da, e ciudat. Dar mai ciudat este ce s'o fi întâmplat lui Marius și Zomba.

— Aidem înainte!

Urmele îi conduseră pe mal.

— Acum înțeleg! — strigă Raimondo.

— Ce anume?

— Uite-te pe nisip, urmele lui Zomba și ale lui Marius... Și undița!

— Așa! Au venit să pescuiască.

— Și apoi?

— Apoi au intrat în apă.

— Suind cursul apei sau coborând?

— Cine poate spune?

Problema părea insolubilă. Pe calea deductiunilor nu se putea închipui ceea ce se întâmplase.

Văzând acea limpiditate a apei, acel peisagiu râzător și liniștit erau mai curând gata să creadă că nimic nu se putuse întâmpla.

Nu puteau bănui nenorocirea ce o adusese tocmai acel vulcan inofensiv.

Stau astfel gânditori, silindu-se să-și ascundă neliniștea ce îi domina, spre a nu-și pierde sângele rece.

— Trebue să fi traversat râul — zise deodată Raimondo. Poate au suit delușorul din față?

— Asta mă gândeam și eu.

— Sigur. Pescuitorii sunt ca și vânătorii. Se lasă târâți de pradă și pierd până și noțiunea timpului și locului.

— Să traversăm și noi!

Raimondo strigă escortei:

— Inainte!

Coborâră puțin până la vad undea aveau apă până la genuchi.

Pe malul opus, explorară aproape doi kilometri în susul urmelor.

Făcură la fel în josul cursului.

Nu găsiră nimic. Știm de ce nu puteau găsi nimic.

Marius și Zomba, nu urmaseră drumul pe care îl parcurgea caravana.

După două ore de zadarnice investigații, cei doi cercetași trebuiră să renunțe. Raimondo conchse:

— Marius și Zomba nu au venit până aci. Trebue să fi rămas pe malul celalt.

— E imposibil să fi rămas în apă, dincolo de acel loc în care s'a ridicat vulcanul. Acolo am căutat deja.

— Atunci?...

— Atunci... Vulcanul, poate? Se gândiră pentru prima oară cu un fior de groază, că poate izbucnirea vulcanului era recentă și că sărmanii lor amici au fost îngropați de erupția aceia de noroi fierbinte.

Repede, își comunicară gândul. Rezoluția fu imediată.

—Riki! fugi la campament! — orodonă Raimondo. — Spune-i lui Calar să vină imediat aci cu toți oamenii.

Riki fugi ca o săgeată.

O oră după, toată caravana era adunată pe malul stâng al Rovumei.

— Poate vom muri asfixiați — declară Romanul — dar vom ști!

Și strigă ordinul pe care îl discutase până atunci cu Jean

— Calar! zanzibarieni! Luați toți lopețile! Vedeți acel munte de noroi în mijlocul fluviului? Ei bine, trebue să-l scotocim până în fund. Marus și Zomba sunt poate acolo!

Munca grea și zdrobitoare, cu picioarele în apă și cu capul expus exalațiilor sulfuroase, dură până seara. Când totul fu nivelat și apă începu să curgă iarăși pe locul acela. Marius și Zomba nu fuseră găsiți.

Nu mai rămăsese decât o ipoteză pe care Raimondo o exprimă cu groază.

— Brusca apariție a vulcanului a deslănțiut o trombă de apă; poate amicii noștri au fost târâți, sufocați, înecați și duși departe.

— Mâine — zise Jean Bart — vom scoborâ cursul fluviului și poate vom descoperi ceva.

— Da.

Dar cei doi cercetași, Calar și micul Riki împreună cu cei patruzeci și cinci zanzibarieni nu închiseră ochii în noaptea aceasta.

CAPITOLUL IV

AVENTURA NEMAI AUZITA

Marius, se simțise isbit, ridicat, sgâriat de ceva și apoi leșinase.

Zomba care avusese ochii deschiși strângea ca un câine mâna cercetașului, și văzuse cum acesta fusese isbit în cap de un trunciu de arbore târât de vârtejul apei.

Un val ridică corpul inert al tânărului, ridicându-l tocmai deasupra apelor.

Zomba ținnd mereu mâna lui Marius sări și el pe uriașul copac plutitor.

Acesta de și înainta cu mare viteză se menținea bine în mijlocul curentului, ramurile ținând loc de cârmă.

Negrul se îngriji imediat de stăpânul său și văzu că nu are altceva decât o sgârietură la picior și pe frunte.

Leșinul lui Marius era provocat mai cu seamă de sforțarea enormă ce o făcuse de a se menține la suprafața apei și de semi-asfixia provocată de noroiul care umplea gura și nările.

Ascarul încercă mai întâi să-i libereze căile respiratorii; apoi spălă rănile și după aceia, îi puse la gură flaconul cu rom ce îi rămăsese atârnat de cingătoare.

Avu mulțumirea să-l vadă deschizând achii.

— E bine! E bine!

Il ajută să se scoale și să se sprijine pe o cracă verticală Marius, în cele din urmă vorbi.

— De mult timp sunt leșinat?

— Poate un sfert de oră.

Cercetașul privi pe Zomba, râse și zise vesel:

— Suntem frumoși, nu? Zomba!

Intr'adevăr nu pierduseră nimic din echipamentul cu care plecaseră dar totul era acum acoperit de un strat gros de noroi care luase forme și desemne bizare.

— Mii de pipe! Trebue să ne spălăm bine. Când vom regăsi pe ceilalți trebue să ne odihnim bine cel puțin o zi.

Gândul lor fugea acum lângă amicii lor.

— Când va fi sunat deșteptarea Raimondo și Jean Bart vor fi observat absența noastră.

— Noi suntem departe! Decând ai leșinat, fugim ca un tren!

— Trebuie să debarcăm undeva, să urcăm cursul fluviului, și să ne întoarcem la ai noștri.

— Dar răul e prea larg! — întrerupse ascarul — prea adânc!

— Oho! Nu va fi mereu așa. Cred că încolo, uite-te, sunt stânci și vom atinge pământul.

Zomba făcu un gest.

— Aud zgomotul cascadei! Noi mergem ca săgeata spre cascadă!

— Adevărat! — murmură Marius gânditor.

Fluviul, în acel punct, mergea îngustându-se din ce în ce și lua un aspect amenințător.

Undele deveneau din ce în ce mai clocotitoare și mai repezi.

Se auzi atunci un sunet care la început îi miră, apoi le trezi în suflet o emoție de nedescris.

Era foarte îndepărtat, atenuat de sgomotul cascadei de care se apropiau din c eîn ce.

— Sirena! murmură Marius. — Ne cred pierduți.

—S'au îngrozit de absența noastră.

— E vina mea, Zomba!

Și într'un acces de mânie milenezul își izbi fruntea cu pumnii.

— Da ! e vina mea ! Ce-mi trebuia pescuit ! Muream dacă nu mâncam pește fript ! Idiot, stupid ce am fost ! De câte ori Raimondo nu mi-a interzis, să mă îndepărtez fără un motiv serios. Bestie, de trei ori bestie, idiot fără inimă ce sunt !

— Nu !, nu !, — protesta Zomba.

— Nu auzi Sirena?

Zomba nu mai asculta. Dete un strigăt:

— Cascada ! iată cascada !

Instinctiv amândoi se agăţară mai cu putere de ramurile laterale ale trunchiului pe care pluteau. In timp ce mugetul sirenei se auzea pentru a treia oară, ei văzură saltul grosnic ce urma să-l facă pluta lor.

Albia râului, brusc strânsă între pereţii stâncoşi nu mai era liniştitul canal de apă limpede de până acum.

Acum era o vâltoare spumegândă şi repede care se rostogolea sgomotos printre stânci şi enorme roci risipite.

De jos venea un urlet tunător cu care se confunda ultimul şuerat al sirenei. Câteva secunde şi arborele în cursa sa vertiginoasă era să fie o jucărie în prăpastia clocotitoare.

Marius vedea că Zomba îi vorbeşte dar nu putea auzi nimic din cauza sgomotului infernal.

Zomba înţelese. Tăcu deodată. Dar amândoi se priviră inteligent. Foarte atenţi, se ţineau gata la orice, aproape înăbuşiţi de spaima apelor înebunite.

Trunchiul dansa nebuneşte şi deja unele ramuri transversale erau smulse în isbiturile de stânci şi nu mai rămăseseră acum decât două mai rezistente.

O sguduitură grozavă aruncă trunchiul care se ridică, se ţinu o clipă în aer şi căzu.

Părea că ultimul moment sosise.

— Adio Raimondo, Jean Bart Zomba, !

— Murmură Marius primind moartea cu o resemnare curagioasă.

Deodată se simţiră nemişcaţi, suspendaţi deasupra prăpastiei care fierbea !

La început nu-şi dădură seama de nimic. Credeau că e o oprire momentană, după care trebuia să urmeze prăbuşirea....

Dar nu ! Nu căzură. Arborele era înţepenit solid.

— Zomba, ce se mai întâmplă acum ? — strigă Marius cât mai putea.

Abisinianul, la doi metri de el, tocmai spre extremitatea dinspre cascadă, auzi.

După câteva momente de observaţie, răspunse perplex:

— Uite-te în dreapta. Arborele s'a prins între două stânci.

Marius se uită şi văzu situaţia. Era plantat orizontal, solid, aşa că nici o putere nu l'ar fi putut smulge deacolo.

– Suntem scăpati ! — Strigă Zomba radios

Marius îi făcu ecou.

Era, desigur, o poziţie precară, dar ei nu vedeau decât avantajiile momentului. Cercau să se aşeze mai comod, unul în faţa altuia.

Dedesubt, la vre-o treizeci de metri, apa forma un larg bazin închis de pereţi înalţi. Apoi fluviul eşea spre câmp, printre stânci din ce în ce mai mici.

Trunchiul se afla în mijlocul bazinului. La dreapta şi la stânga nu erau decât stânci înalte. In urmă şi înainte apele tumultoase.

— Ce aventură ciudată ! — Spuse Marius gata totdeauna să vadă partea comică a lucrurilor.

— Intre cer, pământ şi apă ! Bine cel puţin că putem şedea pe trunchiul acesta.

— Bine ! Dar ce mâncăm ?

— Avem şi perspectiva să răcim grav, îmbăiaţi cum suntem, mai ales că soarele nu pătrunde aci !

— Aerul e cald !

— Bine, asta ziua, dar noaptea ?

Stropiturile de apă nu ne va permite să ne svântăm şi când s'o înopta să vezi cum îngheţăm ! O să rezistăm cât vom avea o înghiţitură de rom în flacon....

— Trebue să scăpăm de aci !

— Mii de pipe ! Cred şi eu, dar cum ?

Priviră în toate părţile.

La dreapta un perete stâncos de cel puţin zece metri. La stânga, la fel; deasupra cascada, adevărat uragan lichid care îi uda mereu iar dedesubt treizeci de metri de apă deasupra prăpastiei.

Vre-o un sfert de oră cei doi meditară adânc. Deodată Marius rupse tăcerea spre a face o întrebare în aparenţă nefolositoare.

— Ia spune-mi, Zomba: te-ai întrebat care a fost provenienţa valului de noroi care ne-a târât departe ?

— Nu, stăpâne.

Eu da. M'am gândit mult.

— Ai o explicaţie ?

— N'am găsit nici una.

Şi cercetaşul căzu iar pe gânduri.

Când rămânea aşa, aşcarul ştia că nu-i place să fie de ranjat. Intre timp, ascarul începu să-și curețe pușca de noroi.

Marius încruntă din sprâncene, semn că nu găsea o soluție.

Strigă deodată:

— Ei Zomba ! Dar peștii ?

— Care pești ?

— Aceia pe care i-ai pescuit și i-ai agățat de centură.

Zomba se privi. Sfoara mai era dar peștii fuseseră luați de ape;

— Stăpâne, nu mai sunt peștii ! — zise el umilit.

— Nu mai e nimic de mâncare în sacul tău ?

— Nimic, stăpâne, e gol !

— Și al meu la fel. Mi-e foame, Zomba !

Scoase un suspin și adăogă:

— Să bem un gât de rom.

Fie-care trase o înghițitură din sticluța pe care o aveau la centură. Apoi Ligurul reluă:

— Nu vom muri de sete. Uite câtă apă ! Dar vom muri cu siguranță de foame, de frig și de oboseală dacă nu vom reuși să scăpăm de aci.

Caută ! Cine știe dacă în doi nu vom reuși ceva !

Și Marius recăzu pe gânduri.

Zomba făcu și el la fel.

Dar oribilul spectru al morței prin foame, frig și epuizare le pusese pe față masca desperării.

CAPITOLUL V.

DACA FRANGHIA SE RUPE

In seara zilei în care Raimondo, Jean Bart, Calar, Riki și toți oamenii din caravană lucraseră la distrugerea vulcanului de noroi, cei doi cercetași se gândiseră :

— Dacă isbucnirea bruscă a vulcanului a pricinuit un flux violent, Marius și Zomba trebue să fi fost prinși, învârtiți, acoperiți, înecați și târâți poate departe de aci... Mâine vom scoborâ cursul fluviului până vom da de ceva... .

A doua zi, în zori, toți se sculară după o noapte de grijă și nesomn.

Raimondo dădu ordinul de plecare. De oarece după terminarea cercetărilor trebuiau să se înapoieze spre a se îndrepta către lacul Nyassa, se hotărâ ca întreaga caravană să rămână afară de Calar, Riki și patru soldați.

Așa dar, cei șase călători plecară pe malul fluviului.

Ipoteza noastră de eri este adevărată — zise Jean Bart — arătând lui Raimondo urme vizibile de noroi rămase pe stânci.

— Numai e nici o îndoială !

Până la amiază, mica trupă urmă repede, de oarece fluviul, calm și puțin adânc, nu necesita lungi cercetări. N'aveau altceva de făcut decât să vadă dacă corpul vre-unui înecat nu era pe malul fluviului sau pe fund, lucru ușor din cauza transparenței apei.

Raimondo și doi soldați scotoceau malul drept în timp ce Jean Bart și alți doi, pe cel stâng. Calar și Riki săreau ca niște diavoli de pe o stâncă pe alta. Astfel explorația era meticuloasă și deplină.

La prânz făcură o haltă, scurtă pentru a îmbuca ceva. Pe la două după prânz se auzi mugetul cascadei.

Inaintară mai grăbiți. Dar cum fluviul devenea mai repede și mai adânc, Calar trecu pe stânga cu Raimondo și Riki pe dreapta cu Jean Bart.

— Trebue să fie jos o cataractă,— zise Raimondo lui Jean Bart, strigând din toată puterea spre a se putea auzi, de pe un mal pe altul.

— De sigur!

Cele două grupe se grăbiră, îngrijorați gândindu-se:

— Dacă nu au găsit mijlocul să se agațe de ceva, în timp ce erau târâți de ape, pericolul a fost mare. Ii vom găsi?

Plini de îngrijorare ajunseră acolo unde începea fierberea apelor spre cascadă.

Sgomotul nu le mai permitea să se audă unii pe alții. Iși comunicau prin gesturi temerile lor. Examinară cu atenție toate colțurile stâncoase ce ești din apele clocotitoare.

Incet, încet, cele două margini ale fluviului se înălțau din ce în ce și tinerii trebuiau să se aplece spre prăpastie spre a privi înăuntru.

Deodată văzură... Un urlet unanim, un strigăt de bucurie eși din piepturile tuturor...

Vocile lor fură atât de puternice încât domină o clipă sgomotul apelor.

— Marius! Zomba! — strigară din răsputeri.

Ridicau brațele spre cer, nebuni de bucurie. In josul apei, cei doi naufragiați, pe trunchiul salvator, auziseră strigătul.

Epuizați, înghețați și uzi până la piele, nu mai luptau de câteva ore cu moartea; Marius și Zomba auziră și ridicară capul... Văzură în vârful stâncei pe frații care le făceau semne de încurajare, semne că vin să-i scape.

Când înțeleseră că și de data asta învinseseră moartea, sărmanii, care o văzuseră atât de aproape, fură nebuni de bucurie.

Se ridicară pe trunchiul umed și înălțând brațele, regăsiră ultimele puteri spre a striga la rândul lor:

— Oho! Oho!

— Ohoohoiiii!...

Și așteptară încrezători, după ce se îmbrățișara cu emoție.

Sus, Raimondo și Jean Bart examinau locul. Poziția celor de jos era critică și se temeau că nu va fi ușor să-i scoată de acolo.

Sgomotul împiedica pe cei doi tineri să se audă de pe un mal pe altul. Abia reușeau să scoată câte o silabă și aceia cu mari sforțări.

Dar cercetașii își creaseră mai de mult un fel de alfabet mutesc cu ajutorul degetelor, sau al brațelor care se putea vedea de departe.

După un semn convențional de începere, Raimondo și Jean Bart începură conversația. Și cum acest mod de vorbit era cunoscut de toți, semnalele erau înțelese și de cei de jos.

Forțamente întrebuințau numai cuvinte necesare și scurte.

Raimondo începu:

- Lațul!

Jean Bart, laconic:

— Da.

— Fă o frânghie singură și aruncă jos, tu și eu.

— Da.

— Marius și Zomba legați împreună unul de altul.

— Da. Noi tragem de ambele părți.

— Lăsăm să urce partea mai lungă și tragem pe cea scurtă. Așa cei doi ajung orizontal la stâncă, fără oboseală

— Da.

Jean Bart făcu gestul de închidere a convorbirei.

De cele două părți se începu lucrul. Fiecare avea o funie groasă și solidă, lungă de aproape zece metri, legată de mijloc, afară de Riki.

Cei șapte oameni puteau deci dispune de șaptezeci metri de frânghie care împreună cu lațurile pe care le aveau la brâu cei doi naufragiați puteau forma o funie unică lungă de aproape o sută de metri.

Acest calcul aproximativ îl făcură cu toți și fură bucuroși gândindu-se că era mai mult decât trebuia.

Raimondo fu cel dintâi care avu gata frânghia făcută din patru funii înnodate la capăt.

Ii puseră o piatră mare la capăt și Calar care era abil și puternic o aruncă în prăpastie, astfel că Zomba, agil, putu s'o apuce.

Acelaș lucru îl făcu, dincolo și Jean Bart.

Atunci Marius și Zomba uniră și frânghiile lor deoparte de capătul lui Raimondo și de celălalt de căpătâiul lui Jean Bart.

Marius flueră ceace însemna că vrea să vorbească. Și spuse cu gestul:

— Suntem prea sfârșiți ca să ne putem ține în mâini. Nu vom putea rezista. Ne vom lega pe subțiori.

Așa se făcu. Cei doi își legară frânghiile subțiori înodând bine frânghia.

Se legară împreună la o distanță de un metru între dânșii spre a putea eventual, să se ajute unul pe altul.

Când fură gata, scoaseră din nou strigătul pe care îl scoaseră când fuseseră văzuți întâiaoară de amicii lor:

— Oho! Oho!

Cei patru zanzibarieni, doi de fiecare parte, își legaseră de braț funiile și întorcând spatele spre prăpastie începură să se îndepărteze încete.

Frânghia se sprijinea, de cele două puncte ale stâncei, în ambele părți, pe o creastă netedă ca un genunchiu și se urca pe acel angrenaj fix.

Ingenunchiați în locul unde frânghia se freca de stâncă, Raimondo și Jean Bart supravegheau operația. Nu era pericol de oarece vaporii de apă țineau în permanență stânca udă și chiar frânghia era umedă.

Spectacolul era într'adevăr extraordinar. Marius și Zomba erau trași binișor în sus, suspendați deasupra prăpastiei îngrozitoare.

In mintea tuturor era un singur gând:

Dacă funia se rupe?

Frânghiile erau foarte solide. Fuseseră legate cu multă îngrijire. Dar cine putea ști, ce se întâmplă când vrea soarta?

Cine știe dacă undeva cât de mic defect al materiei nu avea să producă nenorocirea?

Erau grei Marius și Zomba cu tot bagajul lor de arme. Se lăsaseră trași ca niște corpuri inerte!

De fiecare dată când un nod ajungea în punctul de frecare cu stânca, Raimond sau Jean Bart striga:

— Stop !

Și cu mânerul securei, formau un fel de pânghie cu care ridicau frânghia, făcând să treacă nodul mai departe.

— Inainte !

Și continua așa, încet, obositor, lucrul pentru ridicarea bieților tineri din prăpastia îngrozitoare.

Sosi mementul în care funia fu perfect orizontală dela un capăt la altul al prăpastiei.

Marius și Zomba, în mijlocul ei, suspendați, nemișcați deasupra abisului.

Toți știau că frânghia cea mai lungă era de partea lui Raimondo.

Trebuia deci el s'o lase să fie trasă iar Jean Bart s'o tragă.

Cei doi zanzabarieni din partea acestuia traseră cu putere, încordându-și forțele într'o încercare supremă, în vreme ce ceilalți dădeau drumul puțin câte puțin.

Incet, încet, cei doi spânzurați se apropiau de partea aceia. Deja atingeau malul. Se agățară cu ambele mâini de brațele lui Jean Bart într'o sforțare supraomenească.

Și, râzând și plângând de fericire căzură semileșinați la picioarele amicului salvator, în vreme ce zanzabarienii se liberau de frânghiile cu care îi trăseseră.

Pe celalt mal, și mai emoționați de oarece erau departe de scena regăsirii, Raimondo, Calar și cei doi soldați agitau mâinile și pălăriile strigând ct puteau de bucurie.

Scăpaseră ca prin minune !

CAPITOLUL VI.

GROAPA LEILOR

După o oră, reconfortați de o colațiune substanțială, cei doi dispăruți putură să pornească la drum, ușurați dealtfel de arme și de alte poveri, luate de către zanzibarieni.

De aci, după o jumătate de oră putură să îmbrățișeze pe Raimondo care, cu Calar și ceilalți doi soldați veniseră în întâmpinarea lor, trecând fluviul într'un punct unde era un vad.

Bucuria fu atunci complectă. Dar erau prea departe de punctul unde lăsase caravana pentru a mai putea ajunge până seara.

Se căută un loc unde să poată înopta. Zanzibarienii construiră niște corturi cu frunze și liane și după ce luară din nou o reconfortantă gustare, cercetașii și Zomba, cu Riki, putură să se odihnească toată noaptea fără incidente.

A doua zi cei patru călători erau reconfortați, de periculoasa și emoționanta aventură ce o avusese.

Se puseră la drum și nu trecu prea mult până străbătură distanța ce-i despărțea de ceilalți.

Soarele era la amiazi când caravana se găsea din nou completă, spre satisfacția tuturor și a zanzibarienilor îngrijorați.

După o oră de repaos, se dădu semnalul plecărei definitive.

Intorcând spatele acelor locuri care cât pe aci erau să fie tragice, marșul fu reluat pe valea care șerpuia în direcțiunea vest, adică spre lacul Nyassa, ținta expediției.

Toată ziua drumul fu ușor, pe malurile erboase ale unui râușor care se văzuse de cu seară, din vârful dealului. Seara ajunseră la sfârșitul lui.

— Să câmpăm aci — zise Raimondo.

Jean Bart se uită împrejur.

Valea se închisese deodată ca într'un fel de circ.

— Mâine trebue să urcăm dealurile astea, eh! Raimondo?

— Cine știe ce mai găsim acolo.

— Imi închipui că trebue să fie o serie de dealuri care vor sfârși pe malurile Nyassei căreia îi fac un fel de cingătoare de stânci acoperite pe alocuri cu arbori...

— Mii de pipe! O să te vedem!

— Livingstone în scrierile sale lăuda mult frumusețile pitorești ale malurilor lacului Nyassa. Și apoi, dealurile acestea sunt popuIate de o faună abundentă. Leii, girafele, jaguarii, zebre, antilope, elefanți, maimuțe, de toate se găsesc din belșug pe aci.

— Bravo! — întrerupse Marius.

— Foarte bine! Armele sunt gata dar eu le mai curăț.

Și Zomba se apucă să curețe cu voluptate armele sale și ale lui Marius care fuseseră atât de murdărite de noroiul din Rovuma.

Această a doua noapte fu liniștită. Gustarea de dimineață, topi ultimele provizii ale caravanei.

De aceia Raimondo însărcină pe Marius și Zomba cu supravegherea directă a caravanei, cu ajutorul lui Calar, în timp ce el și Jean Bart cu micul Riki ca un „câine de vânătoare“ o luară puțin înainte spre a se aproviziona cu ceva vânat.

Patru zanzibarieni erau însărcinați să adune prada, pe măsură ce cădea, s'o lege și s'o expedieze la urmă pe niște tărgi de crăci pe care le purtau la spinare.

La prânz trebuiau să se oprească spre a nu pleca decât a doua zi.

Totul se desfășură după programul stabilit. Ajunși pe primul platou, coloana se subdiviză.

In timpul mersului grosului caravanei, se făcu vânătoarea hotărâtă.

La prânz când se dădu semnalul oprirei generale, la marginea unei păduri de boababi, prada era magnifică. Șase antilope, o duzină de găini sălbatece, două tinere zebre și vreo zece animale asemănătoare iepurilor, iată ceace doborâseră cercetașii în timpul mersului.

Masa fu copioasă și delicioasă.

Urmă o jumătate de oră de odihnă. După aceia, câțiva zanzibarieni, specialiști în materie, sub conducerea lui Calar care se pricepea, se apucară să pregătească cărnurile spre a putea fi conservate câtva timp.

Zomba fu însărcinat cu comanda compamentului. Cei trei cercetași plecară liniștiți și mulțumiți într'o escursie de vânătoare și cercetări.

Da data asta erau împreună cu toții, în primul rând fiindcă aveau încredere în Zomba ca șef al campamentului, de oarece juraseră solemn să nu se despartă decât în caz de forță majoră.

De câtva timp, prea se întâmplase grozave aventuri din cauza nerespectării hotărârei de a nu fi decât laolaltă.

Plecară deci cu intenția să străbată câți-va kilometri în jurul pădurii de boababi în marginea căreia lăsaseră întrega caravană .

Mergeau de o oră, cu pas voios, vorbind de una și de alta, când auziră un fel de răget sufocat, care venea dintr'un tufiș des, departe ca la vre-o cincizeci de pași, spre stânga.

Raimondo murmură:

— Ce este ?

Jean Bart răspunse pe acelaș ton.

— S'ar zice că e răgetul unui leu !

— Mii de pipe ! Și eu cred.

Și, instinctiv, puseră genunchiul la pământ, ascunzându-se după o ridicătură de pământ.

Tufișul era la stânga lor. In față, platoul se întindea, aproape gol, până la linia neagră îndepărtată a unei păduri. Spre dreapta, la câțiva metri, se scobea o groapă adâncă, cu pereți aproape perpendiculari, părea o groapă uriașe fără eșire aparentă.

Când îngenunchiaseră, spre a face față tufișul, tinerii întoarseră spatele groapei, având la dreapta câmpia.

Ședeau așa, atenți și curioși, într'o poziție silită, foarte puțin comodă, când se auzi un al doilea râjet. de data asta mai clar.

— Nici o îndoială ! — zise Marius — e un leu !

— Ciudat ! — observă Raimondo.

La ora asta, de obicei, leii se odihnesc. Nu es decât noaptea.

Jean Bart aprobă:

— Exact. Ba încă...

Un al treilea răget, mai tare și mai ciudat modulat îi tăie vorba din gură. Provenea dintr'un loc diferit.

Raimondo pivi pe amici:

— Dar nu e așa că e ciudat ? Ați auzit bine ? S'ar spune că leului îi e frică.

— Adevărat !

— Asta vreau să spun și eu ! conchise Jean Bart.

— De ce ?

Cei trei cercetași văzură atunci vârfurile tufișului agitându-se cu violență în diverse puncte. Se părea că leii sunt acolo, separați unii de alții și numeroși, probabil o întreagă familie.

— Ah ! — murmură Lombardul, ce se petrece acolo ?

— Atenție ! — sfătui Jean Bart.

— Gloanțe explozibile ! — ordonă laconic Raimondo.

Intr'o clipă cercetașii înlocuiră cartușele de vânătoare cu altele explozibile. Erau atenți și gata să tragă.

Deodată auziră un sgomot ciudat care nu mai era râjet de leu.

Părea un fel de tunet, dar de tunet subteran; era așa de neașteptat încât tinerii se priviră înmărmuriți.

— Drace ! Ce mai e și asta ?

Raimondo răspunse încet:

— Uitați-vă, pământul se cutremură !

— Da ! Cutremur !

— Uitați-vă la lei !

Cercetașii simțeau sguduiturile și vedeau crăpăturile uriașe ce se deschideau împrejurul lor.

Lei care presimțiseră, cu simțul lor fin, alergau în direcția cercetașilor.

— Atenție ! Foc de voie ! — strigă Raimondo.

Focurile de armă pârâiră.

In clipa aceia o sguduitură mai puternică agită pământul și tinerii avură impresia că se răstoarnă tot pământul.

Fură aproape aruncați în aer, dar nu pierdură cumpătul. Strângând armele în mână văzură corpurile leilor trecând cu un salt enorm pe deasupra capetelor lor.

Smuciți din toate părțile, erau ca niște jucării în mâinile unor copii.

Doi lei enormi, răjind îngrozitor, se rostogoliră odată cu ei, amestecați cu pământul.

— Groapa ! urlă Marius.

— Groapa ! — repetară ceilolți.

Toți gândiră :

— Suntem pierduți ! Ne vom sdrobi de fundul groapei!

Căzură în vid, odată cu leii și deodată se opriră.

Erau amețiți și împietriți. La câtiva pași leii erau culcați pe pământ, cu pupilele dilatate. Dar imediat un leu se sculă în picioare. Celalt făcu la fel.

Cercetașii, deși cu corpurile izbite și gemând de durere, puseră mâna pe arme.

— Mii de mii de draci !

— Blestem !

Țevile puștilor se umpluseră cu pământ și trebuiau curățite cu îngrijire înainte de a se fi putut servi de dânsele.

Raimondo ordonă:

— Revolverele și cuțitele ! Intr'o clipă, tinerii, lăsând jos puștilor nefolositoare, apucară revolverele și cuțitele de vânătoare ascuțite și lungi, pentru lupta corp la corp.

Cei doi lei, în fața lor, nu se mișcau. Dar în spatele lor se auzi un râjet neașteptat și dintr'o privire, Roimondo văzu o leoaică, cu trei pui.

— Atenție ! — strigă Marius. Spre dreapta avem o stâncă. Un salt și suntem acolo. Va fi un loc bun de apărare! Poate vom reuși să ne cățărăm și mai sus.

— Da !

— Aidem !

— Atunci, atenție ! Una, două... trei !

Cu un avânt mărit de pericolul în care se găseau, cei trei tineri făcură un salt extraordinar.

Fiarele, stupefăcute, nu se mișcară. Nu se hotărâră să ragă de furie ș de deziluzie decât atunci, când tinerii, agili ca niște maimuțe, ajunseră sus pe stânca arătată de Marius

Raimondo rezuma situația .

— Ne găsim într'o groapă uriașe. Deasupra noastră avem un zid de aproape treizeci de metri. Dedesubt la șapte, opt metri o groapă unde doi lei și o leoaică cu pui au aerul că vor să ne asalteze.

Nu văd cum vor putea farele să iasă de aci, dar aici pe noi nu ne văd scăpați ușor ! Și n'avem nimic de mâncare! Câte o înghițitură de rom !

— Va să zică ne găsim în groapa leilor, — încercă să glumească Marius — întocmai ca Daniil din Biblie.

— Adevărat ! Daniel nu avea arme cu el și tot a scăpat de acolo. Noi suntem trei și ne putem servi de revolvere și cuțite.

Ar fi extraordinar dacă n'am reuși să scăpăm și din aceastâ ciudată aventură — zise Jean Bart.

Tocmai se pregătea să mai facă o glumă când vorba i se opri în gât. Se agăță de stânca pe care căzu în genunchi.

Pământul începuse din nou să se cutremure.

Ce se va mai întâmpla acum ?

Cercetașii se întrebau cu o firească îngrijorare.

Totuși reușiră, în cele din urmă să scape de îngrozitoarea primejdie.

Dar în ce mod ?

Citiți urmarea în fascicula No. 58 a

CELOR TREI CERCETAȘI

care apare Sâmbătă 11 Noembrie

MISTERUL LACULUI

Din „CEI TREI CERCETAȘI"
au apărut până acum:

No.
1 La voia întâmplării
2 Braț de sânge
3 [illegible] groazei
4 Botinele roșii
5 Lupta dela Kasba
6 Cecul de 5 Milioane
7 Rebelii din țara apașilor
8 Misterul Lacului Sacru
9 Cecul de foc
10 Vâltorile Cataractei
11 Lupta navală
12 Diverșii asasini
13 Goeleta fatală
14 Pluta rătăcită
15 Jungla tragică
16 Secta strangulatorilor
17 Pirații din Tonkin
18 Pagoda însuflețită
19 Mina rătăcită
20 Conspirația indușilor
21 Creabrul de monștri
22 Tezaurul ocnașilor
23 Ultimul deportat
24 Tunelul infernal
25 Un „Palace" în ghețari
26 Insula Paștelui
27 „Glasul din stâncă"
28 Prizoniera Patagonilor

No.
29 Strâmtoarea Magellan
30 Demonul Pampasului
31 Calul instelat
32 Răsbunarea lui Icarahy
33 Revanșa Cercetașilor
34 Misterul măștii roșii
35 Taurul furios
36 Mortul viu
37 Caravana blestemată
38 Deșertul Camapuan
39 Diamantul furat
40 Pădurea misterioasă
41 Saltul morții
42 Câmpul morții
43 Jefuitorii din Peru
44 Cele 3 capete în zăapdă
45 Groaza Siberiană
46 Pelerinele negre
47 Sania infernală
48 Mașina de tăiat capete
49 Tango-ul lui Zomba
50 Atacul aerian
51 Templul misterios
52 Cascada fără fund
53 Pigmeii înfometați
54 Pădurea în flăcări
55 Elefantul albastru
56 Cursa sângeroasă

◆

La „CEI TREI CERCETAȘI" se pot face și abonamente în felul următor:

Pentru 10 numere 45 lei
„ 20 „ 80 „
„ 30 „ 120 „

BIBLIOTECA PURCĂRNA EMIL PERSONALĂ

Costul abonamentelor se trimite sau prin mandat poștal, sau se achită la ghișeele ziarului Universul.

16 Pagini EXEMPLARUL în ţară 3 Lei
în străinătate 6 Lei 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTAMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI